

Minecraft: Komando

Delilah S. Dawson

MAL

Když jsem se ráno probudila, napřed jsem si myslela, že spím doma ve své posteli. Kolem kamenné stěny, pohodně, měkká vlněná přikrývka. Potom mi ale došlo, že místo žalostného bučení slyším Chuga, jak chrápe, a všechno se mi vybavilo.

Pořád ještě jsme venku.

Strávili jsme celou noc *za zdí*.

A bojovala jsem se zombie diamantovým krumpáčem, který mi dala moje pra-pra-prababička.

Zakručelo mi v žaludku a v malé kamenné místnůstce to bylo dobře slyšet.

„Není to další zombie?“ zeptal se Chug a mně se hodně ulevilo, protože jsem poznala, že už mu nehrozí žádné vážné nebezpečí.

„To byl duch nesněženého chleba,“ opáčila jsem, protáhla se a posadila. Tenkou škvírou kolem dveří vyrobených Tokem prosvítalo zvenčí světlo. Vtom mi došlo, že už se těším na další dobrodružství, která nás dnes čekají.

Až doted' vypadaly skoro všechny dny v mém životě nachlup stejně. Vstát, nasnídat se, starat se o krávy, sníst oběd, starat se o krávy, chvíli si hrát s ka-

marády, znovu se starat o krávy, sníst večeři a jít spát. Dnešek ale bude probíhat jinak. Každý den strávený mimo hradbu vesnice bude jiný a jedinečný. Především tady není tolik krav.

Prohledala jsem kapsy, abych si našla chleba a kousek skopového, a přitom jsem si všimla, co mi Tok v noci vytáhl z kabátu. Toka dobře znám, takže mu můžu věřit, že nesebral kdoví kolik jídla nebo čehokoli jiného, ale byla jsem trochu zvědavá, jaké věci si vybral. To už se probouzeli i Lenna a Chug, Tok ovšem v posteli neležel, i když Ryška tam ještě pospávala, stočená do pěkné zrzavé chlupaté koule. Když jsem vyšla ven z úkrytu, spatřila jsem takovou podivnost...

Tok vzal staré sedlo, které nám dala Nan, a osedlal jím prase.

A teď Chugův bratr obhlížel své dílo a tvářil se... opravdu náramně pyšně. Prase se netvářilo nijak.

Než jsem stačila něco říct, vyšel za mnou Chug a pravil: „Bráško, víš určitě, že ti včera něco nespadlo na hlavu? Tohle přece není kůň.“

„No, to není. Koně nemáme, ale máme prase. A tak mě napadlo, že bys na něm teď mohl jet, aby ses moc brzo neunavil nebo si ještě nějak neublížil,“ řekl Tok a usmíval se od ucha k uchu.

Pomohl Chugovi do sedla a Chug opravdu nasedl, i když se tvářil velice pochybovačně. Jenže on provede cokoli, oč ho bratr požádá, a nikdy by nedal najevo, že má z něčeho obavy, i za tu cenu, že se bude muset vystavit nebezpečí. Vypadal ovšem hodně legračně, jak tam seděl na tom zavalitém růžovém komoni.

„Ech, a co mám dělat dál?“ zeptal se.

Tok mu podal tyčku, která měla na konci uvázanou na šňůrce mrkev, a prase vzrušeně zachrochtalo.

„Stačí jen držet před ním mrkev v tom směru, jakým chceš jet, a ono se vydá právě tam, protože se bude snažit tu mrkev sežrat. Prasata se motivují žrádlem.“

„Tak to máme společné,“ zabručel Chug a vzal od bratra tyčku s mrkví.

A můžete se vsadit, že jakmile prase tu laskominu zahlédlo, zasvítily mu oči a vydalo se za mrkví. Tu ovšem nemohlo nikdy dohonit, protože ji Chug držel mimo dosah prasečích rypáku.

„Tak co říkáš?“ zeptal se Tok a tvářil se trochu nejistě. Chápala jsem proč – velký drsný kluk jako Chug by určitě nechtěl, aby ho někdo z vesnice jen koutkem oka zahlédl, jak jezdí na tak směšném tvorovi, jako je prase.

Ale Chug se nadšeně chechtal a křičel: „Myslím, že jsi génius! Na co člověk potřebuje koně, když mám tuhle Prcka?“

Zatímco Chug procvičoval jízdu na praseti, my ostatní jsme sbalili postele a přichystali se na další cestu. Skryš jsme nechali tak, jak byla – třeba ji někdy v budoucnu bude moct využít jiný poutník nebo ji možná budeme potřebovat při zpáteční cestě. Ryška se znovu bezpečně usadila Tokovi na rameni a mohli jsme se vydat ke vzdálenému majáku. Teď jsme už viděli, jak se nízké kopečky pozvolna zvedají k obzoru a přecházejí v něco, o čem se knížka od Nan zmiňovala jako o „horách“. Někde v polovině přechodu mezi rovinou a horami byly patrné zaoblené vrchy, na kterých stál maják.

Po zkušenostech ze včerejší noci jsme se pořád ohlíželi, jestli nám odněkud něco nehrozí. Měla jsem novou helmu a meč, které upustila jedna ze zombie. Meč byl pod zeleným slizem moc pěkný. Připadal mi v ruce těžký a nebezpečný, zatímco krumpáč jsem vnímala jako přirozenou část výbavy. Ale i tak jsem si všimla, že Chug dokázal mávat mečem daleko rychleji a důrazněji, než jsem dovedla já krumpáčem, takže jsem usoudila, že si prostě na dlouhou čepel jen budu muset zvyknout. Tok při chůzi četl příručku o výrobě všeho možného a Ryška se mu pořád držela na rameni. Odhadovala jsem, že už se nikdy nevzdálí mimo jeho dohled. Lenna šla poslední a většinou pozpátku, protože pátrala po nepřátelských mobech, kteří by se nám mohli za zády plížit trávou. Tak jí to vyhovovalo a s lukem zacházela, jako by byl vyrobený přímo pro ni. Jevila se mi klidnější a daleko spokojenější, než co jsem si ji kdy pamatovala. Kdoví, jestli proto, že se dostala pryč od rodiny, která ji nesnášela, nebo proto, že jen potřebovala najít něco, co by mohla dělat. Možná obojí.

Mně se trochu stýskalo po našich a měla jsem strach, jak budou rodiče reagovat na to, že jsem zmizela. Ve vsi nás možná považovali za černé ovce, ale snažila jsem se být dobrá dcera a odvádět svůj díl práce na farmě. Když jsem tam teď nepomáhala, čekalo rodiče víc práce a možná mě postrádaly i krávy, ale doufala jsem, že se jim kvůli tomu nezkazí mléko. Ztratit se v bludišti obav a pocitu viny je snadné, a tak jsem se radši soustředila na to, co je před námi, hlavně na maják, který jako by nás lákal k sobě. Kamarádi mě následovali stejně jako vždycky. Kdybych měla být venku mimo zeď bez nich, bála bych se, ale s nimi to bylo dobrodružné. A víc než to – takhle jsme měli nejlepší šanci, že zůstaneme pospolu, a ještě se nám podaří zachránit Roh Hojnosti.

Jak jsme začali stoupat po svazích vyšších kopečků, rozbolely mě nohy. Už minulo poledne, ale chtěla jsem se do tmy dostat co nejdál. Když jsme se dověkli na vršek zatím nejvyššího kopce, funěli jsme a hekali, takže jsem vyhlásila přestávku a rozdělovala všem jídlo. Chug odklonil mrkev z dohledu svého jízdniho prasete a to se rovnou zastavilo a začalo v naději strkat rypákem do nejbližších květin. Tok se unaveně sesunul na zem a Ryška spěchala někam do vysoké trávy, aby si vyřídila nějaké důležité kočičí potřeby. Lenna se k nám přidala, ale zkoumala cestu, kterou jsme vyšli na kopec a clonila si dlaní oči před sluncem.

„Nic,“ řekla. Pousmála se a poškrábala Precka na buclatém zadku. „Dnes nás nikdo nesledoval.“

Ale já jsem o kousek dál zahlédla na vršku skalního výstupu nějaký pohyb – mezi keři tam poskakovala jakási zvířata. Napřed mě napadlo, že by to mohli být koně, a to mi pozvedlo náladu, ale pak jsem si všimla, že tihle tvorové nevypadají tak docela jako na obrázku v knížce od Nan. Tento mob se podobal menšímu koni, kterému někdo natáhl krk do délky.

„Vidíš to taky?“ zeptala jsem se Lenny.

Přimhouřila oči. „Jestli jsou to koně, tak teda vypadají dost pitomě.“

Vylovila jsem knížku a listovala v ní, dokud jsem nenašla obrázek, který odpovídal tomu, co jsem viděla před sebou. Byly to lamy. Jezdit jsme na nich nemohli, to ale neznamenal, že by nebyly užitečné. Zatímco všichni ostatní jedli, hledala jsem v batohu, dokud jsem nenašla jedno z vodítek, které jsme dostali od Nan.

„Půjdu nějakou tu lamu chytit,“ řekla jsem Lenně, a už když mi ta slova vyletěla z úst, přišlo mi to dost směšné. „Můžeš zatím vydržet na stráži?“

Lenna se zašklebila. „Já nevím, jestli je to dobrý nápad. Jsou hrozně vysoko. Kdybys spadla...“

„Jen se neboj,“ usmála jsem se na ni. „Vím, co dělám.“

„Určitě? Nikdy jsi ještě v horách nebyla. Nejvyšš ses dostala, když jsi vylezla na stodolu.“

„A skoro o nic nešlo, neměla jsem s tím žádný problém, a tak počítám, že to tady bude stejné.“

„Ale Mal...“

„Zvládnou to, Lenno. Žádný strach.“

Zamračila se, otřepala si z košile drobky a mlčky vzala do ruky luk. Bylo na ní vidět, že se mnou nesouhlasí, snad je i docela našťavaná, ale i tak jsem

věděla, že udělá, co bude muset, protože taková je Lenna kamarádka. Když Chug nebyl úplně stoprocentně fit, bylo příjemné vědět, že je tu někdo další, kdo dobře ovládá svou zbraň, zatímco já budu lovit lamu.

Vyšplhat nahoru nebylo zrovna jednoduché, ale jak jsem tvrdila Lenně, jsem na šplhání docela šikovná a vůbec se nebojím výšek. Zdálo se, že lamy jen tak z radosti poskakují kolem, a když si mě jedna všimla, vydala příšerný zvuk, napůl mezi zaječením a Prckovým zachrochtáním. Ale nepřipadalo mi, že by se nějak vylekala, a to bylo dobré. Zvíře, ke kterému jsem měla nejbliž, mělo světle šedivou barvu a dolní zuby nějak pokřivené. Přikrádala jsem se k němu s hrstí plnou pšenice. Přisahám, že nám pra-pra-prababička Nan dala skoro všechno až na kuchyňskou výlevku. Ani o polovině věcí, které jsme si odnášeli, mi sice neřekla, k čemu jsou dobré, ale potěšilo mě, že na to dovedeme přijít za pochodu.

Lama na mě překvapeně zabečela a natahovala dlouhý krk, aby si vzala z dlaně pšenici. Jakmile ji začala žmoulat, chytla jsem se jí za chomáč vlny na hřbetě, vyšvihla jsem se na ni, pořádně se posadila a rukama ji objala kolem krku. Lamu tenhle náhlý vývoj zřejmě zaskočil stejně jako mě, ale v knížce se psalo, že zrovna tohle má člověk udělat, a prozatím všechno, co jsme tam přečetli, bylo správně. Takže jsem se na hřbetě lamy držela zuby nehty, zatímco nedobrovolné jízdni zvíře mečelo, vytrubovalo a poskakovalo sem a tam, až mě setřásl.

Přistála jsem v trávě a překulila se. Celý život jsem zkoušela jezdit na krá-
vách, takže jsem na tuhle možnost byla připravená. Vytáhla jsem z kapsy další hrst pšenice, nabídla ji lamě a všechno se opakovalo. Při čtvrtém pokusu se lama konečně uklidnila a otočila hlavu na dlouhém krku, aby se mi oťřela o tvář. Tak jsem seskočila a uvázala jí vodítko kolem krku.

Nadmula jsem se přemrštěnou pýchou – podařilo se mi zkrotit lamu! A i když nešlo o zvíře, na kterém by se dalo po zkrocení jezdit, mohlo aspoň nosit zásoby a tím nám uvolnit ruce k boji nebo shánění potravy. Tok se učil, jak vyrábět stále nové vybavení, takže nám přibývalo věcí a ani naše kapsy nebyly bezedné. Když jsem odváděla svou novou kamarádku lamu dolů z kopce, přidaly se k nám ještě dvě další, jedna hnědá se zlatou tváří a druhá přesně takové barvy, jakou má dýňový koláč.

„Fajn, takže jsem to já, kdo musí říct nepříjemnou pravdu,“ ozval se Chug, když mě viděl, jak přicházím v čele malé karavany. „Protože tihle koně jsou opravdu škaredí.“

První lama, kterou jsem se rozhodla pojmenovat Šedivka, na něho vy-
třeštila oči, ale našťástí po něm neplivla, což podle knížky lamy dělávají.
„Chovej se k Šedivce slušně,“ poradila jsem mu. „Dokázala by tě flusnutím
zabít.“

Všichni ostatní už byli po obědě a Tok se dal do práce u svého řemeslnického
stolu, aby vyrobil nějaké truhly. Přendali jsme do nich věci, které jsme nesli
po kapsách, a pak je naložili lamám na hřbet, abychom se mohli vydat na další
cestu k horám. Jedla jsem po cestě a ve druhé ruce jsem pevně svírala vodítko
lamy. Jestli naše výprava skončí úspěchem, sotva jsem si dokázala představit,
jaký triumfální návrat nás čeká do Rohu Hojnosti, když přivedeme dva nové
druhy zvířat a také zprávu, že venku to vůbec není tak strašné, jak nám roubo-
vali do hlav. Jestli tady dokážou přežít čtyři děti, proč by se měli všichni pořád
schovávat za vysokou zdí? Třeba do ní pak vsadí dveře nebo několik oken, jaké
má Nan ve svém domku. Všichni by měli mít možnost se podívat, jak krásný
svět je za zdí, i když třeba nebudou mít odvalu se tam vypravit.

Po cestě se nepříhodilo nic zlého, a když se slunce začalo nížit k západu,
našla jsem pěkný kopeček a velela zastavit. Všichni to přivítali. Dokonce
i pro tak aktivní děti jako my tohle byla největší zátěž, jakou jsme kdy absol-
vovali, a bolelo mě celé tělo. Vykopala jsem do země stáje pro lamy a Prcka
a Tok kolem nich postavil jednoduché ploty, aby byli v bezpečí. Ryšku si
nechával po celou dobu na rameni. Jakmile jsme se postarali o zvířata, vy-
brala jsem dobré místo a začala kopat tunel do kopce.

I když to bylo namáhavé, těšilo mě sledovat, jak pod údery mého krum-
páče povolují tráva, hlína a kamení. Měla jsem dojem, že bych to mohla
dělat od rána do večera. Každou chvíli jsem objevila blok nějakého nového
kamene nebo uhlí a nechávala na Lenně, aby je roztřídila. Včera večer mi to
nešlo tak od ruky, ale dnes už jsem věděla mnohem líp, jak vybudovat úto-
čiště na noc.

Když jsem vyhloubila dost dlouhý tunel, začala jsem výkop rozšiřovat
zase na tři bloky. Pak se ke mně přidal Tok a začal na stěny rozmísťovat po-
chodně. Místo poděkování jsem na něj jen přikývla. Ruce se mi zahřály a líp
jsem se soustředila na práci, kutala do nitra kopce, až jsem zasekla krumpáč
do bloku kamení a objevila...

Díru v zemi.

Odtkopýtala jsem dozadu dřív, než jsem do ní stačila spadnout – ještě
šťěstí, že přišel Tok s těmi pochodněmi, jinak bych udělala ještě krok do-

předu a zřítila se rovnou dolů. Lenna mi od začátku říkala, že tři základní pravidla dolování jsou nekopat přímo nad sebe, nekopat svisle pod sebe a nekopat sám, ale nikdy se nezmínila, jaké by mohlo mít následky, když člověk na ta pravidla nedbá, takže jsem se skoro propadla kdoví kam.

Ještě že tam dole nebyla láva.

Tedy aspoň jsem v to doufala.

Díra byla černá jako noc, vanul z ní chladný vzduch, ale nic se tam nehýbalo.

Vyběhla jsem z tunelu a volala: „Lidi, pojdte se na něco podívat!“

První přiběhla Lenna a hned za ní i Chug a Tok. Zdálo se, že Chug už se pohybuje mnohem líp, i když úplně zdravý ještě nebyl.

Ukázala jsem na díru. „Tohle jsem já neudělala. Kopala jsem rovně a vtom jsem na to narazila.“

Lenna naklonila hlavu na stranu. „A hele. Já vím, že se v kopcích najde hodně přirozených jeskyní, ale nevzpomínám si, že bych u večere slyšela někdy vyprávět o něčem takovém. Já bych řekla, že bys tam měla vsadit blok kamene a tu díru zaslepit, abychom měli pevnou podlahu pod nohama. Nikdo z nás by tam určitě nechtěl spadnout.“

„Ale...“ Zarazila jsem se. Věděla jsem, že kamarádi mě považují za svou vůdkyni, a taky jsem věděla, jak se dokážou nadchnout pro různé nebezpečné nápady, takže jsem vždycky důkladně uvažovala, co jim navrhu, i když jsem sama byla vzrušením bez sebe. „Nejste zvědaví, co může být tam dole?“

„Určitě ne,“ vrtěl Tok hlavou a o krok couvl. „Co už jsme se při téhle výpravě naučili? Kde není světlo, tam budou nepřátelští mobové. V té díře může být cokoli.“

„Moje rodina dbá na to, aby v dole svítilo plno pochodní. Taky nemůžeme vědět, jestli ten tunel po kousku končí, nebo spadá do nekonečna,“ dodala Lenna.

„No ale máme haldu pochodní,“ ozval se Chug. Než mu v tom mohl někdo zabránit, a že jsme se o to pokusili, vytrhl Tokovi jednu pochoděň, zapálil ji a hodil do otvoru.

Čekala jsem, že bude padat celou věčnost, ale spadla jen o několik metrů níž a zůstala ležet na kamenném bloku jako malé oranžové světélko v nejhlubší temnotě.

„To teda byla úleva,“ vydechl si Tok.

A potom došlo k něčemu naprosto nečekanému.

Odkudsi zdola z podzemí jsme zaslechli hlas.

„Haló!“ křičel někdo a zdálo se, že podle hlasu je to nějaký chlápek. „Je tam nahoře někdo?“

Vrhla jsem na Chuga varovný pohled, ještě než stačil odpovědět nějakým sarkasmem, a řekla „Ano.“

„To mám štěstí,“ volal hlas zpátky. „Pomoc!“

LENNA

Rodiče mi říkali, že jsem se narodila v dole a hned spokojeně vrkala, ale zřejmě jsem v podzemí jako batole působila tolik potíží, že mě odmítli brát s sebou do šachty. Podle nich jsem se ráda toulala a nebrala si k srdci jejich varování a zásady bezpečnosti. Někdy jsem měla dojem, jako by se mi vybavovalo příjemné pomrkávání pochodní a ozvěny kroků mých bosých nožek po kamenné zemi v důlních chodbách, ale všechny tyto vzpomínky byly mlhavé, protože jsem tehdy byla hodně malá. Očividně jsem v podzemních dutinách viděla zdroj zábavy místo pořádné práce, a v mé rodině je tohle nepřipustné. Nikdy by mě nenapadlo, že mi podzemí bude chybět, ale když jsem se teď dívala do té velké, černé a prázdné díry, necítila jsem ani ždíbec strachu. Vzrušovalo mě to.

Tok měl pravdu – tam dole se nepochybně vyskytovali nějací mobové. Nejen zombie jako ty, proti kterým jsme bojovali včera, ale také kostlivci, pavouci a slizouni. A to nemluvím o lávě. Taky se tam našla obrovská bezedná jezera plná kdoví čeho. Jak jsem četla Naninu knížku, neubráníla jsem se zachvění, když jsem pomyslela, jak daleko a hluboko se rozkládá důl mých rodičů. Kdysi v něm musely přebývat všelijaké hrůzy, a jak rodiče a sourozenci šachty rozšiřovali, jistě museli čelit novým nebezpečím pokaždé, když udeřili krumpáčem do nevinně vypadajícího kusu kamene.

Tyhle dvě stránky mého já spolu soupeřily – měla jsem potřebu objevovat a zkoumat, a zároveň jsem se snažila zůstat co možná v bezpečí. Jenže jak jsem zaslechla ten zoufalý hlas, který nás zdola prosil o pomoc, bylo mi jasné, že nedokážu jen tak tu díru zacpat a jít si lehnout do pohodlné postele. Musíme tomu, kdo uvázl tam dole, nějak pomoci.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Mal a teprve po chvíli jsem si uvědomila, že se dívá na mě.

Správně. Já toho přece o podzemí vím víc než kdo jiný.

Jenže ještě nikdy se mě nikdo neptal na radu, co dělat dál, takže srdce mi bušilo a hlava fungovala na plné obrátky, ale pusa se trochu zpožďovala.

„Jak jsi na tom?“ zavolala jsem dolů. Nebylo jasné, jestli ten člověk třeba nepotřebuje jenom vodu nebo žebřík nebo zapadl nohou do nějaké škvíry a blíží se k němu jezdcí na pavoucích. Protože dole byla úplná tma, zdálo se zřejmé, že pochodně, které měl s sebou, už stačily vyhořet. Tuhle situaci jsem mu tedy nezáviděla.

„Došlo k závalu. Ztratil jsem pochodeň. Teď mě zaskočil kostlivec, a možná je jich i víc. Do skal kolem mě pořád narážejí šípy. Nemám žádné zranění, ale...“ Asi neměl kuráž větu dokončit. „Už jsem myslel, že tady dole zahynu.“

Soudě podle hlasu nebyl nějak na míle hluboko, ale ani tak blízko, že by se k němu dalo jednoduše seskočit. Podívala jsem se po kamarádech. Nemusela jsem se ptát, jestli chtějí tomu člověku pomoci, byli k tomu rozhodnutí stejně jako já. Nepatříme k lidem, kteří by od takovéto situace beze všeho odešli. Ale pořád čekali, že to budu já, kdo rozhodne tak nebo tak.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Toku, přines všechny pochodně. Mal, koukni do truhel, jestli máme nějaký žebřík. Chugu, připrav si meč a přines mi luk a šípy.“ Rozběhli se po své práci a za chvíli byla Mal zpátky se žebříkem. Vzala jsem ho a třesoucíma se rukama ho spouštěla dolů. Naštěstí se jeho dolní konec opřel o skalní lavici, která se táhla při dně díry.

Mal mi podala krumpáč, několik pochodní a luk se šípy – to všechno jsem si nacpala do kapes. „Přidrže žebřík. Slezu dolů na první terasu a rozmístím nějaké pochodně, abychom viděli, jak to tam vypadá.“

Ani nedokážu popsat, jak mi bylo, když jsem sestupovala do díry vedoucí do podzemí. Rukama jsem svírala příčle žebříku a nutila se pokračovat dolů

do černé nicoty. Nic děsivějšího jsem ještě nepodnikala, ale těm třem, co mi nahore přidržovali žebřík, jsem věřila nejvíc ze všech lidí, které jsem znala.

„To zvládnou,“ mumlala jsem.

„Jasně že jo,“ povzbuzoval mě Chug, takže jsem věděla, že to bude pravda.

Sestupovala jsem hezky z jedné příčle na druhou a pevně se tiskla ke dřevu žebříku. Čím níž jsem se dostávala, tím se mi zdálo chladněji. Za chvíli jsem došlápla na pevnou skalní lavici. Vytáhla jsem pochodeň a držela ji co nejdál od žebříku. Dutina byla daleko rozměrnější, než jsem předpokládala, a vyšší než zeď kolem naší vesnice.

Svist.

Pocítila jsem na obličejí závan vzduchu, jak něco proletělo těsně kolem, a když jsem se podívala o něco níž, viděla jsem ve světle pochodně kostlivce, který už na mě mířil druhým šípem. Instinktivně jsem po něm hodila pochodeň, čímž jsem ho na chvíli rozptýlila a stačila jsem sáhnout do kapsy pro vlastní zbraň. Vypálila jsem dva šípy dřív, než se on zmohl, aby střelbu opětoval, ale jeho šíp mě minul opravdu těsně. Jak je možné, že tihle mobové míří tak dobře, když nemají oči?

„Co tam vidíš?“ volala Mal shora.

„Snažím se odstřelit kostlivce!“ vypískla jsem a vypustila další šíp, který kostlivého moba zasáhl přímo do páteře, takže se sesypal na zem. Na chvíli se mi ulevilo, jenže hned nato z hloubi kaverny něco zaskuhralo. Znělo to z větší dálky, kde zůstávala tma, protože tam světlo mé pochodně nedosáhlo.

„Pusťte ten žebřík – potřebuju sestoupit ještě níž!“

Stáhla jsem žebřík k sobě a jeho dolním koncem šátrala po kusu rovné podlahy v nižší části jeskyně. Byla bych moc ráda, kdyby kolem mě stáli mí kamarádi a zase mi přidrželi horní konec, avšak nabyla jsem něco sebedůvěry a věřila jsem, že to dokážu. Dřevěná kostra žebříku se viklala víc, než by se mi líbilo, ale slézala jsem pořád níž, až jsem došlápla znovu na rovnou skálu. Okamžitě jsem vytáhla novou pochodeň a usadila ji na stěnu. Ze tmy vyklpal druhý kostlivec a mně se v rychlém sledu podařilo vypálit čtyři šípy, než se on nachystal k jedinému výstřelu. Ale pak...

Lup!

Podívala jsem se dolů. Z nohy mi trčel šíp. Pálilo to a cítila jsem v ráně tupou bolest. Vytrhla jsem šíp z nohy, vypálila ho rovnou zpátky na kostlivce a zničila ho.

„To byli dva kostlivci,“ řekla jsem na adresu toho, kdo tady dole zůstal v pasti. „Myslíš, že jich tady může být ještě víc?“

Když nikdo neodpovídal, trochu mě to vylekalo.

„Haló! Kdepak jsi?“

Jediná odpověď, jakou jsem dostala, byl nějaký podivný létající a pískající živočich, který se nečekaně vynořil ze tmy. Rudé oči upíral přímo na mě, tak jsem raději odskočila a odrazila jsem ho stranou. Doteď jsem se nebála, ale už na mě pomalu začal dotírat strach.

„Haló!“

Vytáhla jsem další pochodně a rozmístila je po jeskyni. Kousek od místa, kde padl první kostlivec, jsem našla dva kusy skály, které se sesuly shora a zapřely se o sebe, takže se mezi nimi vytvořilo stísněné místečko, kam by se vešel zrovna jeden člověk. Celkem jsem nepochybovala, že neznámý volal právě odtud, ale teď byl pryč. Nezůstalo po něm nic, jen rozbitá sklenička a u ní loužička fialové tekutiny. Strčila jsem do ní prst, protože mě napadlo, že by to mohla být marmeláda ze sladkých bobulí, ale když jsem prst olízla, chutnalo to velice zvláště, jako mýdlo a meloun dohromady. Okamžitě jsem si připadala jako pitomec – copak je normální jen tak ochutnávat něco, co se vylilo na zem?

Pak jsem si všimla, že noha, kam mě kostlivec trefil šípem, už nebolí. Nešlo o žádné vážné poranění, ale páliło to a v ráně jsem cítila pulzování krve, teď se však kůže zacelila a zůstala jen růžová jizva.

„Hej! Jsi tam dole v pořádku?“ volal Mal.

Já... Nevěděla jsem, co na to odpovědět.

„Snad jo,“ zavolala jsem zpátky. „Vím, že to zní divně, ale mohli byste mi hodit dolů kousek chleba?“

Po chvíli dopadla na kámen vedle mě patka chleba a já jsem do ní opatrně vysála co možná nejvíce fialové tekutiny. Ano, nejspíš se k ní přimíchají pavučiny a prach, ale jestli to pomůže Chugovi tak, jak to pomohlo mně, ráda to risknu.

Ten, kdo tady byl – a nebylo pochyb, že tu opravdu někdo byl –, měl hojivý lektvar, který upustil, když se dal na útěk.

S chlebovou patkou zbarvenou do fialova v jedné ruce a s pochodní ve druhé jsem obcházela jeskyni, až jsem narazila na opravdu podivnou věc.

Kovové kolejnice.

Zrovna takové, jaké pokládají rodiče v našem dole a pak po nich převážejí důlní vozíky.

Žádný vozík tu pochopitelně nezůstal, ale i tak mi přišlo, že narazit v nějaké jeskyni čírou náhodou na důlní dráhu je hodně zvláštní. Tohle přece není důl. Neviděla jsem kolem sebe žádnou užitečnou rudu ani na stěnách nějaké známky, že by tu někdo pracoval s krumpáčem. Ležely tu jen ty koleje ztrácející se někde v temnotě. Už jsem nenašla nic, co by někdo upustil na zem, ani toho člověka, který volal o pomoc, a pak, když jsem ho zbavila kostlivců, prostě utekl.

„Lenno, jsi v pořádku?“ volala Mal znovu a naléhavěji.

„Ale jo, je to dobré. Už jdu nahoru.“ Vrátila jsem se k čekajícímu žebříku, všechno schovala do kapes a začala lézt vzhůru. Když jsem dospěla na skalní lavici, vytáhla jsem za sebou žebřík a opřela ho o okraj díry do našeho útočiště. Kamarádi mi horní konec zase přidrželi, aby se mi snadněji šplhalo zpátky k nim. Jakmile jsem stála bezpečně na podlaze našeho úkrytu, hned jsem vytáhla nasáklý chleba.

„Chugu, tohle sněž. Jsem si jistá, že...“

Protože známe Chuga, ani nepočkal, až mu vysvětlím, proč by měl spolykat patku mokrého fialového chleba, který jsem před chvílí oválela na podlaze jeskyně.

„Chugu, nedělej to!“ varovala ho Mal, ale pozdě.

„Chugu, sněž to!“ opáčil a dotkl se rtů. „Uf! Co to bylo? Chutnalo to jako chlupatý meloun se šťávou z kamení.“

Ukázala jsem na uzdravenou nohu. „Kostlivec mě střelil do nohy, ale když jsem olízla kapku té fialové tekutiny, uzdravilo mě to. Tak si myslím, že ten člověk dole tam upustil lektvar regenerace.“

„To ale nedává smysl...“, začal Tok.

Než dořekl, začal Chug poskakovat nahoru a dolů, jen dával pozor, aby nepropadl dírou v podlaze. „Tohle je skvělé! Už mě vůbec nic nebolí! Žebra, noha ani ruka. Všechno mám v pořádku!“ Odkašlal si. „Ale i tak pojedou dál na Prckovi. Je to o moc zábavnější než šlapat pěšky.“

Skákal z jedné postele na druhou a nadšeně juchal. Mal se dívala do šachty vedoucí do jeskyně a dumala. „Takže tys šla dolů, zabila dva kostlivce, našla lektvar, ale žádného člověka?“

„Myslím, že utekl, když jsem bojovala s těmi kostlivci. Víím, že tam byl. Na místě, kde se schovával, jsem našla rozbitou lahvičku s lektvarem. Ale ani jsem ho nezahlédla. Pak tam proletěla taková plácavá věc...“

„Netopýr,“ napověděla.

„Jistě. No a ten člověk byl pryč. Jenže tam dole není něco v pořádku. Našla jsem koleje, po jakých jezdí důlní vozíky, ale žádný vozík. Mohli bychom tam sejít, sledovat ty koleje a zjistit, kam vedou. Třeba bychom našli i toho chlápka a zjistili, proč utekl.“

Mal ale vrtěla hlavou. „Ani nápad. Ať je to, kdo chce, zatím o něm víme jen jedno – že se mu nedá věřit. Nan toho namluvila spoustu o mobech a zvířatech, kteří žijí tady venku, ale nezmínila se o tom, jaké lidi tady můžeme potkat. Zachránila jsi tomu člověku život a on ti ani nepoděkoval. Prostě zdrhl. Takže ať je, jaký chce, nerada bych se s ním potkala někde ve tmě.“

Trošku jsem se otrásla. „Já taky ne.“

Všichni jsme se po sobě podívali, jako bychom si chtěli připomenout, že ve světě nejsou jen lamy a prasata a květiny. Tok se vydal ke svému řemeslnickému stolu a vyrobil padací dvířka, kterými překryl díru do podzemí, a když s tím byl hotov, každý jsme si sedli na svou postel. Mal nám rozdala jídlo a v tichosti jsme večeřeli. Cítili jsme se příjemně, bezpečně schovaní v našem úkrytu, kam za námi nemohl žádný z těch příšerných mobů. Ale přece jen působilo dost znepokojivě, že jsme teď věděli o jeskyni pod námi, tmavé, plné ozvěn a podivných věcí a možná i zvláštních lidí.

V naší vesnici známe úplně každého. Od prvního do posledního, od novorozeného dítěte po nejstarší vesničany.

Dnes jsme se setkali s prvním cizincem – no, skoro setkali. A tak trochu jsem začínala chápat, proč Zakladatelé obehnali Roh Hojnosti vysokou hradbou. Nepřátelští mobové jsou nebezpeční, to je jasné, ale horší je poznat povahu lidí. Někomu jsem před chvílí zachránila život a teď si říkám, jestli jsem udělala dobře nebo špatně.

„To bych rád věděl, co to bylo za člověka,“ prohlásil Chug ve chvíli, kdy zrovna neohryzával kuřecí stehno. „Podle hlasu bych hádal na dospělého.“

„No, těžko si představím dítě, které by se tady toulalo úplně samo.“ Tok pohladil Ryšku a zavrtěl hlavou. „Většina lidí asi nežije za vysokými zdmi, ale jsem si jistý, že žijou ve skupinách. Já bych určitě nechtěl být na světě úplně sám.“

„Já taky ne,“ přisvědčila jsem a konečky prstů přejela po jizvě na noze.

Tohle pro mě byla taky novinka – postřelil mě kostlivec.

Do dneška jsem utrpěla nejhorší zranění, když jsem spadla ze stromu a zlomila si ruku. Šla jsem za vesnickou léčitelkou Tini, ta mi dala ruku do dlahy a uvařila mi lžici lektvaru, který chutnal hodně podobně jako ten,

který jsem našla vylitý v jeskyni, a po něm mě zlomená ruka skoro přestala bolet. Rodiče jí za to zaplatili diamantem a pak mě celá rodina několik týdnů trápila výčitkami, že dělám potíže a oni za to ještě museli zaplatit.

Taková rána šípem do nohy nebyla vůbec nic strašného – i bez lektvaru by se nejspíš za dva tři dny zahojila, kdybych jedla dost masa. Teď mi ale došlo, že mě kostlivec mohl trefit do mnohem nebezpečnějšího místa, do břicha nebo do hlavy.

„Už víme, jak se dá vyrobit brnění?“ zeptala jsem se, protože jak jsem viděla, nikdo zatím nedokázal usnout.

„Vědět a dokázat není totéž,“ opáčil Tok a zívł. „Brnění vyrobit dokážu, aspoň myslím. Jen bych k tomu potřeboval spoustu materiálu. Hodně kůže nebo železa nebo zlata – takové věci.“

„Můžeme taky zabít další zombie a počkat si, jestli něco zase neupustí,“ navrhl Chug, který měl teď, když ho nic nebolelo, kuráže na rozdávání. „Prcek by s helmou na hlavě vypadal fantasticky.“

Mal se posadila zpřímá. „Nikdo nebude v noci chodit ven. To by bylo zbytečné riziko. Pokud budeme dost chytří a opatrní, tak žádné brnění potřebovat nebudeme. Pocestujeme přes den, dojdeme do vesnice a tam seženeme, co je potřeba.“

„Jenže potom ještě musíme pokračovat do lesního sídla a tam zabít illagerského mága,“ připomněl jí Chug. „Takže k tomu by se nám brnění určitě hodilo.“

Mal se naštvane zvrátila pozpátku na polštář. „Naši rodiče nás nechali úplně nepřipravené. Jo, krávu podojit umím, a vy zase umíte plít záhony s dýněmi. Jenže venku za zdí se musíme všechno učit během cesty. Doma se nikdy nedělo nic zvláštního, ale tady se stane taková věc každý den.“

„To je přece pravá zábava!“ namítl Chug.

Obrátila oči v sloup a zavrtěla hlavou. „Tohle nadšení na tebe přišlo jen proto, že Lenna náhodou olízla lektvar vylitý na dně jeskyně. Přede dvěma hodinami ses sotva dokázal hýbat.“

„To je pravda, ale musíš uznat, že i tak divná věc jako olíznutí náhodou objeveného lektvaru je celkem legrační.“

„Jenže to mohlo taky hodně špatně dopadnout,“ připomněla mu. „Jestli existují dobré lektvary, tak určitě existují i nějaké špatné, nemyslíš?“

Po té připomínce jsme se já i Chug otráslí.

Moje rodina mi říká Praštěná Lenna, a kdyby se naši dozvěděli, že jsem ochutnala lektvar, který jsem čistě náhodou našla rozlitý na zemi, tak by se

mi posmívali do konce života. Tentokrát to vyšlo dobře – měli jsme štěstí. Ale Mal měla určitě pravdu. Zrovna jako naše střetnutí se zombie a kostlivci mohlo i tohle dopadnout hodně bídně.

A jestli existují zlí mobové a špatné lektvary, budou nejspíš existovat i zlí lidé.

Co byl asi zač ten člověk schovaný mezi kameny?

Přeložil Jan Mrlík